

historiske begivenheder i overensstemmelse med national egenart, og at eventuelle initiativer til ændringer af accepterede traditioner bør opstå, debatteres og modnes lokalt over tid og ikke påtvinges oppefra.

Men jeg synes også, sagt til hr. Søren Krarup, at det er vigtigt at huske, at traditioner kun lever i kraft af menneskers fortsatte vilje.

Det kan eksempelvis være svært at forklare unge soldater, der står foran en udsendelse til internationale missioner, hvor de skal arbejde side om side med tyske kolleger i fredens tjeneste og i værste fald betale den højeste pris, en soldat kan betale, hvorfor de ikke også kan mindes faldne danskere og tyskere sammen.

Senest så vi det jo ulykkeligvis i forbindelse med Kabul-ulykken, som kostede tre danske soldater og adskillige tyske soldater livet.

Jeg er meget opmærksom på, kan jeg garantere hr. Søren Krarup, at der er sket mindre ændringer, som der indledningsvis blev sagt som baggrund for spørgsmålet. Jeg er meget, meget opmærksom på, at vi i Forsvarsministeriet har nøje kontrol med, hvilke ændringer der sker. Vi har anmodet om, at eventuelle tiltag til ændringer skal forelægges ministeriet. Det vil jeg holde meget fast på.

Men det er den balance, som jeg har været inde på, jeg lægger vægt på.

Jeg svarer hr. Qvist Jørgensen senere.

Søren Krarup (DF):

Jeg synes egentlig, at det er meget karakteristisk, at hr. Qvist Jørgensen nu bruger ordet modernisering om Dybbøldagen. Det er jo i realiteten ensbetydende med netop at gøre sig selv historieløs, selv om hr. Qvist Jørgensen ikke vil indrømme det. For at modernisere det, der er givet – naturligvis i en ganske bestemt sammenhæng – er at ophæve det, og det er også det, der i realiteten sker.

Jeg synes, det er synd for sønderjyderne, for hvem Dybbøldagen virkelig betyder noget. Og jeg kan ikke lade være at sige til forsvarsministeren, at jeg også synes, det trods alt viser et lidt svigtende jugement, når man siger, at det, at danske og tyske soldater i øjeblikket kan arbejde side ved side og måske dø for samme sag, skulle forhindre, at de naturligvis hver for sig forstår sig som tilhørende det folk, der har hver sin nationale tradition – og netop i respekt. Man skal jo huske, at det internationale forudsætter det nationale. Det er netop respekten for den natio-

nale tradition, der gør, at man kan mødes som frie og selvstændige mennesker med tyskerne.

Jeg vil spørge forsvarsministeren, om han ikke vil indrømme, at netop det nationale er det internationale forudsætning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe som medspørger.

Kl. 16.45

Jesper Langballe (DF):

Det, der kalder mig op, er bl.a. forsvarsministerens henvisning til ulykken i Kabul, hvor tyske og danske soldater samtidig blev dræbt, og dem mindes vi. Men forholdet er jo også det, at de danske og tyske soldater ikke var i krig med hinanden.

Jeg forstår godt, at der er internationale mennesker – man træffer dem jo bestandigt – som mener, at det nationale er noget forbandet ævl, som man skal se at komme af med. Det hører vi så tit, og det undrer egentlig ikke. Men er forsvarsministeren dog ikke enig med mig i, at vi ikke kan ændre på historien? Under stormen på Dybbøl var vi i krig mod tyskerne. Ved Slaget på Reden den 2. april 1801 var vi i krig med England.

Når vi er gode venner med England i dag og også med Tyskland, så bryder vi os måske ikke om, eller nogle bryder sig ikke om at mindes nogen af delene, men det må dog siges, at historien bliver vi nødt til at lade blive stående, som den nu engang var.

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Jo, vil jeg sige til hr. Søren Krarup – og det er sådan set også et svar til hr. Jesper Langballe – det nationale spiller en overmåde central rolle også for det internationale.

Jeg kan tilføje her helt uden for spørgsmålet om de tanker, jeg har gjort mig i anledning af spørgsmålets stillelse, at jeg er født i 1940, og selv om jeg er ved at være gammel, husker jeg ikke så meget fra modstandsbevægelsen, men det gjorde min familie. Jeg har læst om det. Jeg har selv været med til at tage initiativ til at rejse mindsten til ære for faldne modstandsfolk, så jeg tror, at vi fuldstændig deler respekten for det nationale og for historien.

Når jeg befinder mig på Normandiets kyst i disse tider, hvor der fra visse politikeres side er stærke angreb på USA, kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvis jeg går langs Normandiets kyst og ser, hvor mange amerikanske solda-